

Шарени свет другарства

Снег је падао. Враћао сам се из школе и пролазио кроз неку уску улицицу. Баш је било хладно и само сам мислио о свом топлим дому. Одједном мисли ми прекинуше неки гласови иза ћошка. Одлучио сам да видим о чему се ради.

Сакрио сам се иза неког зида и начуљио уши. Код једног контејнера била су два детета. На себи нису имали ништа више од танких туника и једва су могли да трпе оволику зиму. Загрлили су се како бим им било топлије, али ни то им није помагало. Нисам могао више да их гледам па сам пришао и остатак пара од моје ужине им дао. Један од њих их је узео и отишао до оближње продавнице. Убрзо се вратио са кифлом у рукама. Преполовио је и половину дао свом другу. Уживали су у укусу мирисне кифле. Изглед њихових лица ми је говорио да су срећни. Довољно им је што су заједно. Могао сам их тако гледати, како се друже, цео дан. Али морао сам наставити даље. Наставио сам даље.

Пролазио сам парком и видео два псића како се заједно играју и ваљају у снегу. Један се мало више одвојио занет игром. Наилазио је већи и старији пас, па када га је запазио самог, напао га је. Брзо, као метак, одмах му је у помоћ пристигао његов друг и заједно су га отерали. Наставили су са игром, а ја сам наставио пут.

Уморио сам се па сам застао код једне старе чесме да мало предахнем. На њој сам угледао два голуба. Један је био сив, а други бео. Кљуцкали су житарице које су им људи бацали. Приближио сам им се, а они одлетеше у исто гнездо на оближњем дрвету које су правили током јесени. Задивљено сам их гледао како се друже.

Тад ме неко потапша по рамену. Мој увек расположени друг Филип. Захавалио ми се што сам му помогао да провежба математику и добио је петицу. Затим ме упитао шта радим. Нисам знао шта да му одговорим, јер сам још увек био под утицајем онога што сам видео. Причали смо о свему све док нисмо стигли до моје куће. Договорили смо се да он касније дође до мене како би се играли. Поздравили смо се и отишли сваки својој кући. Ушао сам, а на столу ме чекао врућ чај. Загрејавајући се уз топли напитак размишљао сам о ономе што сам видео на путу од школе до куће. Мислио сам о Филипу који је доста ствари учинио за мене као и ја за њега. Срећан сам што имам друга попут њега.

Схватио сам да је другарство нешто најлепше и највеће. Оно наш обичан свет чини шареним и срећнијим. Чувајмо наше другове, јер ће они бити уз нас до краја живота.